



El terme Trastorn de l'Espectre Autista, que es coneix com TEA, es pot considerar com una "discapacitat invisible" en el sentit que no duu associat cap tret extern específic, sinó que només es manifesta a nivell de comportament.

Les manifestacions del TEA poden variar enormement entre les persones que les presenten, així com les seves habilitats intel·lectuals, que poden anar des de la discapacitat intel·lectual fins a capacitats intel·lectuals de grau mitjà i fins i tot superior. No obstant això, les persones amb TEA comparteixen les diferents característiques que defineixen aquest tipus de trastorns.

En general, les seves habilitats d'interacció són molt diferents de les habituals. En alguns casos, poden presentar un aïllament social important, o bé no manifestar gaire interès per a relacionar-se amb els altres. També, en unes altres ocasions, poden provar-ho d'una manera estranya, sense saber com fer-ho, i sense tenir en compte les reaccions de l'altra persona.

D'altra banda, presenten alteracions de les habilitats de comunicació, les quals poden variar des de les persones que no tenen llenguatge fins a les que tenen habilitats lingüístiques fluides, però no saben utilitzar-les per a mantenir una comunicació bidireccional.

A més a més, tenen un repertori limitat d'interessos i conductes. Poden presentar els mateixos comportaments de manera repetitiva, i tenir problemes per enfrontar canvis en les seves activitats i el seu entorn, encara que siguin mínims.

Finalment, les seves capacitats per imaginar i entendre les emocions i les intencions dels altres són limitades, la qual cosa fa que sigui difícil per a ells sortir-se'n adequadament en l'entorn social.

Per tot això, les persones amb autisme necessiten recolzament individualitzat, especialitzat i basat en l'evidència científica de manera que incrementi la seva qualitat de vida i l'exercici efectiu dels seus drets.

S'estima que hi ha un cas de TEA per cada 100 naixements (Autism-Europe aisbl 2015), la qual cosa equival a dir que a Espanya hi ha 450.000 persones amb TEA.

No obstant això, l'autisme impacta no solament en la persona, sinó també en la qualitat de vida de la seva família, per la qual cosa podríem dir que hi ha més d'un milió de persones directament afectades.

Des d'Autisme Espanya, una confederació estatal que representa a 75 entitats que faciliten suport i serveis específics i especialitzats a persones amb TEA i les seves famílies, treballem per a ajudar el col·lectiu, promovent la reivindicació i l'exercici efectiu dels seus drets, amb el propòsit d'afavorir la seva qualitat de vida i aconseguir la igualtat d'oportunitats.

Miguel Ángel Casas
President d'Autisme Espanya

© Ediciones Jaguar, 2016
C/ Laurel 23, 1º. 28005 Madrid
www.edicionesjaguar.com
jaguar@edicionesjaguar.com

© Traduït per Anna Gasol

© Text: Helena Kraljič
© Il·lustrat per: Maja Lubi
© Morfem 2015

IBIC: YBC
ISBN: 978-84-16434-26-8
Depòsit legal: M-7609-2016

RESERVATS TOTS ELS DRETS

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, només pot realitzar-se amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos -www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Il·lustrat per Maja Lubi
Helena Kraljič

En Joan té autisme



miau



En Joan viu en
una ciutat petita.

Quan en Joan era molt
petit, les seves germanes
es preguntaven:

*“Per què plora?
Per què sembla
sorprès quan
l’abracen?
Per què no
somriu gaire
sovint?”*

Té dos germanes i
uns pares fantàstics. Al primer cop
d’ull són una família com les altres.
Però cada família és única i especial.

En Joan va anar a l'escola bressol.



Sempre duia amb ell
un conillet
del qual no se
separava mai.

—En Joan no es comporta com els altres nens; no li agrada jugar,



Al cap d'un temps, la
professora va comentar als
seus pares:

no mou les mans per saludar
o per demanar el que vol,
no respon quan el cridem
pel seu nom, amb prou
feines parla...

—És que encara no té
confiança —va dir la seva
mare—. Necessita més
temps...

La professora va pensar:
“Em sembla que hi ha
alguna cosa més”.



La mare i en Joan van pujar al cotxe i la mare va encendre la ràdio.

—Mama, apaga-la! —va demanar en Joan i es va tapar les orelles amb les mans—. Si us plau, apaga!

La mare va apagar la ràdio i es va sentir molt trista. S'adonava que en Joan no es comportava igual que les seves germanes, però no sabia què li passava,

i tampoc no sabia
què fer.

Se sentia plena d'impotència.

